

der i en lang Række af Aar har været hævdet, ikke alene i Toldsager — saaledes er en Bestemmelse af denne Beskaffenhed navnlig optagen i Forordningen af 1838 om Grændsetoldvæsenet — men ligeledes, som det ærede kongevalgte Medlem har ophlyst, ved Stempelsoven. — Med Hensyn til det af det ærede 10de kongevalgte Medlem (Ussing) stillede Forslag, troer jeg at maatte anbefale Thinget at vedtage dette. Det er ikke blot, som han udtalte, sandsynligt, at man ved at underkaste Strafsegraden visse Fluctuationer, idet man overlader det til Politidommerens Afgjørelse, hvor stor Mulcten skal være, udsætter sig for at stille Overtoldbestyrelsen i et noget usikkert Forhold, men det forekommer mig ogsaa, at man ligeledes vil komme til at stille Domstolene i et usikkert Forhold, idet den største Deel af de Tilfælde, som der her vil blive Spørgsmaal om, ikke ville komme frem for Domstolene, og disse saaledes ville komme til at savne den Veiledning, som i disse Sager maa ansees for nødvendig, for at de kunne ramme netop det Rette. Det fortjener herved ogsaa at bemærkes, at det har været den Praxis, som Høiesteret hidtil har fulgt, at den ikke har forandret Mulcternes Størrelse, og det vil uden Tvivl vise sig ogsaa at være det, som vil blive Tilfældet i Fremtiden, fordi den følger Banstikligheden ved at statuere en fra Overtoldbestyrelsen forskjellig Mening. — Naar det er sagt, at det ikke var ganske klart efter Udkastet, hvad der er tænkt paa, saa vil jeg sige, at netop en saadan Bestemmelse som denne, at Mulcterne ikke bør forandres ved Domstolene, og den Tilstand, hvorefter de gennem en Række af Aar ikke ere blevne det, selvsølgelig er det, som væsentligst har ligget for Tanken ved Affattelsen af Udkastets Bestemmelser. — Der er ikke af den ærede Ordfører, saa lidt som i Betænkningen givet nogen Grund, hvorfor man har foreslaaet, at § 32 skal gaae ud. Jeg skal ikke sætte mig imod, at den gaaer ud. Jeg kan tænke mig, den ærede Ordfører vil sige, at denne Paragraph maa ansees for overflødig, og dette kan ogsaa til en vis Grad siges, da denne Bestemmelse følger af sig selv og i hvert Fald er gjentagen flere Gange i den Lov, som foreligger paa Dagsordenen efter denne; men paa

den anden Side troer jeg, at det navnlig, hvor der er Spørgsmaal om ligeoverfor Udlandet at opretholde den nationale Anerkjendelse efter de hidtil gjældende Regler, indtil visse Forudsætninger ere indtraadte, er rigtigt, at man udtrykkeligt opretholder Maalebrevet i dets hidtidige Betydning som et Moment i den nationale Anerkjendelse, som Stibene hidtil have haft og fremdeles maae vedblive at have, indtil hele denne Registreringsag kommer i Orden.

Schmann: Til det sidste Punkt skal jeg kun bemærke, at jeg ganske vist anseer denne Bestemmelse for overflødig; men i alt Fald hører den ikke hjemme i nærværende Lovforslag, idet vi jo just have et særegt Lovforslag om Maalebrev, hvor dette Forhold er næiere udviklet. Den Betydning, Maalebrevene have som Moment i Beviset for Nationaliteten, staaer og falder naturligviis med Maalebrevets egen Gyldighed og er ikke afhængig af nogen Paragraph i nærværende Lovforslag.

Krieger: I det Spørgsmaal, hvorefter Udvalgets Medlemmer have været uenige, navnlig med Hensyn til Udkastets § 25, kan jeg ikke andet end slutte mig til det Forslag, som er stillet af Udvalgets Fleertal. Den af den ærede Ordfører opstillede Sætning er ganske vist fuldkomment rigtig i sin Almindelighed, men han vil med mig være enig i, at det kommer an paa dens Anvendelse. Nu mener jeg, at man maa sige Gæt af To, nemlig enten at flere andre Paragrapher i dette Lovforslag maa affattes anderledes, end de ere affattede, eller ogsaa at den Straffetruffel, hvorefter der i dem er Spørgsmaal, først faaer sit Udtryk ved det Tillæg, der under Gæt spies til Lovforslaget i den Paragraph, som her omhandles, nemlig Udkastets § 25, saaledes som den er foreslaaet affattet i det af Udvalgets Fleertal stillede Endringsforslag. Det Æneste, der kunde vække Betænelighed, skulde være, at det ikke alene siges, at Bøder kunde istændes for Overtrædelser af Loven, uagtet de ikke ere foreskrevne særligt i de enkelte Paragrapher, men at det tillige i Almindelighed er sagt, at man kan straffes for Overtrædelser af de „i Henhold til Loven og